

Nec magis improbitas vitiis nos praegravat, audax
Quod fur est Verres, homicida Cethegus, adulter
Clodius, expilatque Deum quod fana Sacerdos,
Quam quia, non alias ullo umquam crassior aevo, 25
Stultitia incubuit domitum bacchata per orbem,
Pinguiaque ignavo diffudit regna veterno.
Hinc incerta animis vertigo, nullus honesti
Sensus, nec pravi, atque acies lentissima mentis,
Ut vix judicio dicas distare ferino. 30
Quod si stultitia errat non sanabile vulgus,
Tanto tene putas errori posse mederi,
Si gravia incessas scelerum probrosaque monstra,
Singulaque excutiens percurras, et reprehendas
Acriter, et latres, et clamando ilia rumpas? 35
Hoc tu non plus proficias sermone, juvesque,
Quam si fors caeco palantem errore viarum
Deprendas noctu hac illac discurrere turbam,
Et magna hortaris moneasque capessere veram
Voce viam, sua si cupiant ad tecta reverti, 40
Nec tamen accensa dispellas lampade noctem.
Nempe sinistrorsum praeceps hic, alter abibit
Dextrorsum: hic nequeat plantas evellere coeno:
Incidit in fossam hic: rapit illum vortice flumen.
Quippe mali fuerant tenebrae causa. Ergo age missâ 45
Cum vitiis pugnâ, ad causas accede malorum,
Si prodesse voles, et stultitiam pete telo,
Et caput Herculeo ritu septemplicis hydrae
Dejice, non longae fer vulnus inutile caudae.
Hoc Satyras tentare, tibi que inscribere librum 50